

การมอบหมายงาน

เนื้อหาในบทนี้จะได้กล่าวถึงการมอบหมายงานให้แก่พนักงานทำการผลิต ตามแผนการผลิตหลักที่ได้วางแผนไว้ ซึ่งในการวางแผนเพื่อมอบหมายงานนี้เป็นแผนการระยะสั้น จึงกำหนดให้วางแผนแบบเดือนต่อเดือน โดยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะแสดงลักษณะของการมอบหมายงานเพียงเดือนเดียวคือ แผนการผลิตของเดือนมกราคม ซึ่งจะแสดงวิธีการในการกำหนดคัตชันสำหรับการมอบหมายงานในหัวข้อที่ 8.1 และจะแสดงถึงตัวแบบทางคณิตศาสตร์ของการมอบหมายงาน และผลสรุป ในหัวข้อที่ 8.2 และ 8.3 โดยลำดับ

8.1 การกำหนดคัตชันสำหรับการมอบหมายงาน

ในลักษณะการทำงานของโรงงาน บกต. บางชิ้น จะอยู่ในลักษณะการทำงานโดยอาศัยช่างฝีมือ (skill-labor) โดยที่พนักงานแต่ละคนจะมีความสามารถและความชำนาญในการผลิตไม่เท่ากัน ในระบบการมอบหมายงานก่อนทำการศึกษานี้จะอยู่ในลักษณะของการมอบหมายโดยหัวหน้าผู้ควบคุมงาน ซึ่งจะทำการมอบหมายโดยอาศัยประสบการณ์ว่าใครสามารถทำอะไรได้ และดีเพียงไร ซึ่งการมอบหมายจะมอบหมายแบบวันต่อวัน

จากการศึกษาถึงประเภทของผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในกลุ่ม A สำหรับการวางแผนการผลิตในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ พบว่าสามารถจำแนกประเภทผลิตภัณฑ์ออกเป็น 3 กลุ่มคือ

(ก) ประเภทงานยาก ซึ่งได้แก่ผลิตภัณฑ์หมายเลข 2155032, 2153027, 2150022 และ 215003

(ข) ประเภทงานยากปานกลาง ซึ่งได้แก่ผลิตภัณฑ์หมายเลข 2150001(20°) 2150002, 2150021(10°), 2150021(15°), 2155011(10°) และ 2155011(15°)

(ค) ประเภทง่าย ซึ่งได้แก่ผลิตภัณฑ์หมายเลข 2150001(10°) และ 2150001(15°)

โดยจำแนกประเภทของผลิตภัณฑ์ข้างบนนี้ จะขึ้นอยู่กับลักษณะโค้งหรือมุมต่าง ๆ ของตัวผลิตภัณฑ์ที่มีความยากง่ายต่อการตกแตงไม่เท่ากัน ตลอดจนขึ้นอยู่กับขนาดของผลิตภัณฑ์แต่ละชิ้นด้วย

โดยผลิตภัณฑ์ที่มีขนาดใหญ่กว่าจะถือว่ายากต่อการผลิตมากกว่าผลิตภัณฑ์ขนาดเล็ก เนื่องจากพนักงานต้องอาศัยแรงงานค่อนข้างมากในการยกแผ่นกระเบื้องเป็ยกมาตักแต่งบนแบบและการยกผลิตภัณฑ์ที่แต่งเสร็จแล้วออกจากแบบ

สำหรับพนักงานประจำแผนกผลิตกรอบ (เฉพาะส่วนกรอบใน) นี้มีจำนวนทั้งสิ้น 37 คน โดยการผลิตจะแบ่งพนักงานออกเป็น 2 ประเภทคือ

(ก) พนักงานทางตรง ซึ่งหมายถึงพนักงานที่มีฝีมือและความชำนาญเพียงพอที่จะทำการตกแต่งผลิตภัณฑ์ที่ได้รับมอบหมายได้

(ข) พนักงานทางอ้อม ซึ่งหมายถึงพนักงานที่ทำหน้าที่ในการปั้นแผ่นกระเบื้องเป็ยกแก่สถานีนงานต่าง ๆ สำหรับพนักงานประเภท (ก) โดยพนักงานในส่วนนี้ไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ฝีมือ ตลอดจนความชำนาญแต่อย่างใด ในระบบการผลิตก่อนทำการศึกษานี้ ทางหัวหน้างานมักจะมอบหมายให้พนักงานที่มีอายุค่อนข้างมาก พนักงานใหม่ตลอดจนพนักงานที่ประสบอุบัติเหตุจากแผนกงานอื่นแล้วย้ายมาประจำแผนกผลิตกรอบนี้ เป็นผู้ทำหน้าที่นี้โดยตรง

จากข้อมูลของแผนกผลิตกรอบ โรงงาน บกค. บางซื่อ (พ.ศ. 2527) ได้ประเมินถึงความสามารถในการผลิตได้ของพนักงานแต่ละคนสำหรับผลิตภัณฑ์ (เฉพาะกลุ่ม A ที่ทำการศึกษานในวิทยานิพนธ์นี้) แต่ละชนิด ดังแสดงในตารางที่ 8.1 โดยตัวเลขใน () หมายถึงลำดับที่ของความชำนาญของพนักงานในการผลิตผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด ซึ่งได้จากการประเมินโดยหัวหน้างาน และสำหรับพนักงานที่มีได้รับการประเมินแต่สามารถผลิตได้นั้น แสดงว่าพนักงานดังกล่าวสามารถผลิตได้ แต่ค่อนข้างช้าและคุณภาพไม่ค่อยดี ถ้าหากไม่จำเป็นแล้วไม่ควรมอบหมายให้ทำการผลิต

จากข้อมูลในตารางที่ 8.1 นี้ สามารถนำมากำหนดเป็นดัชนีสำหรับการมอบหมายงานได้ โดยมีกฎเกณฑ์ดังนี้

- (1) ให้ดัชนีกับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตยากที่สุดเป็นตัวเลขต่ำสุด
- (2) ในผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกัน ที่พนักงานมีความสามารถในการผลิตได้ได้ดีหรือชำนาญไม่เท่ากัน จะกำหนดให้ดัชนีกับพนักงานที่ผลิตได้ดีที่สุด หรือชำนาญที่สุดเป็นตัวเลขต่ำสุด
- (3) ในกรณีที่มีพนักงานหลายคน ซึ่งสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันได้ดีหรือมีความชำนาญเท่ากัน จะกำหนดให้ดัชนีกับพนักงานทุกคนด้วยตัวเลขเท่ากัน

ตารางที่ 8.1 ลำดับความสามารถในการผลิตผลิตภัณฑ์ของพนักงาน

ลำดับความยากของงาน	เลขประจำตัวพนักงาน ผลิตภัณฑ์	0057	1130	1350	1358	1359	1361	1494	1497	1498	1658	1659	1740	1885	1988	2124	2291	3569	3575	3576
9	2150001(15°)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)		✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)
		✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)		✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)	✓(1)
5	2150001(20°)	✓	✓	✓(1)	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓(1)	✓		✓	✓	✓(1)	✓	✓
7	2150002	✓	✓(1)	✓(1)	✓	✓	✓	✓	✓		✓(1)	✓	✓(1)	✓(1)	✓	✓	✓	✓(1)	✓	✓(1)
6	2150003	✓	✓(3)	✓(4)	✓(5)	✓	✓	✓	✓	✓	✓(7)	✓	✓(8)	✓	✓	✓	✓	✓(1)	✓(9)	✓
8	2150021(10°)	✓	✓	✓(3)	✓(13)	✓(13)	✓	✓	✓		✓	✓	✓(4)	✓(13)		✓	✓	✓(2)	✓	✓(12)
		✓	✓	✓(3)	✓(13)	✓(13)	✓	✓	✓	✓		✓	✓(4)	✓(13)		✓	✓	✓(2)	✓	✓(12)
3	2150022	✓	✓(3)	✓(4)	✓(5)	✓	✓	✓	✓	✓	✓(7)	✓	✓(8)	✓		✓	✓	✓(1)	✓(9)	✓
4	2153027	✓	✓(3)	✓(4)	✓(5)	✓	✓	✓	✓	✓	✓(7)	✓	✓(8)	✓	✓	✓	✓	✓(1)	✓(9)	✓
2	2155011(10°)	✓	✓(3)	✓(4)	✓(5)	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓(8)	✓	✓	✓	✓	✓(1)	✓(9)	✓
		✓	✓(3)	✓(4)	✓(5)	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓(8)	✓	✓	✓	✓	✓(1)	✓(9)
1	2155032	✓	✓(3)	✓(4)	✓(5)	✓	✓	✓	✓	✓	✓(7)	✓	✓(8)	✓	✓	✓	✓	✓(1)	✓(9)	✓

หมายเหตุ ✓ หมายถึงผลิตได้

ตัวเลขใน () แสดงลำดับความสามารถของการผลิตแต่ละผลิตภัณฑ์

(4) ในกรณีที่พนักงานคนเดียวกันสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้หลายชนิด จะกำหนดให้ดัชนีกับพนักงานคนดังกล่าวสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตยากกว่าด้วยตัวเลขต่ำกว่าดัชนีสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ง่ายกว่า

(5) ในกรณีที่พนักงานสองคนสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันได้เหมือนกัน แต่คนหนึ่งสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ได้หลายชนิดกว่า จะกำหนดให้ดัชนีแก่พนักงานคนดังกล่าวสำหรับผลิตภัณฑ์ชนิดนั้นด้วยตัวเลขที่สูงกว่าพนักงานอีกคนหนึ่งผลิตผลิตภัณฑ์ได้น้อยชนิดกว่า

จากลักษณะของกฎเกณฑ์ข้างต้น จะกำหนดตัวเลขเป็นดัชนีสำหรับการมอบหมายงานได้ดังแสดงในตารางที่ 8.2 ซึ่งตัวเลขดังกล่าวกำหนดได้ดังนี้

(1) กำหนดตัวเลขต่ำสุด คือ 0 แก่งานที่ยากที่สุด คือ 2155032 ให้กับพนักงานที่ทำได้ดีที่สุดคือ พนักงานหมายเลข 3569 และให้ตัวเลข 1 แก่พนักงานที่ทำให้ดีรองลงมาคือ พนักงานหมายเลข 3586 จนถึงพนักงานที่ได้รับการประเมินไว้อันดับที่ 9 คือ พนักงานหมายเลข 3575 จะให้ดัชนีเท่ากับ 8 ส่วนที่เหลือยังมีได้กำหนดตัวเลขดัชนีให้

(2) พิจารณางานที่ยากรองลงมาคือ 2155011 (10°) และ 2155011 (15°) ซึ่งจะทำการกำหนดตัวเลขดัชนีให้ในลักษณะทำนองเดียวกัน คือ เริ่มตั้งแต่พนักงานที่ทำการผลิตขั้นนี้ได้ดีที่สุด คือพนักงานหมายเลข 3569 โดยในที่นี้กำหนดให้ใช้ดัชนีเท่ากับในแต่ละผลิตภัณฑ์คือ 2 และจะกำหนดดัชนีแก่พนักงานอื่น ๆ ที่ได้รับประเมินจนถึงพนักงานคนสุดท้าย (ในที่นี้คือ พนักงานที่ถูกประเมินให้อยู่ในอันดับที่ 9)

(3) พิจารณาตัวเลขดัชนีสำหรับผลิตภัณฑ์ที่เหลือแต่ละชนิดกับพนักงานที่ได้รับการประเมินว่าจะผลิตผลิตภัณฑ์ประเภทนั้น ๆ ได้ดี (ตามตารางที่ 8.1) จนกระทั่งครบ จากนั้นจะกลับมาพิจารณาตัวเลขดัชนีให้กับพนักงานที่สามารถทำการผลิตผลิตภัณฑ์ได้ แต่มิได้รับการประเมิน เนื่องจากความชำนาญในเกณฑ์ไม่ดี ถ้าหากไม่จำเป็นจะไม่มอบหมายผลิตภัณฑ์ชนิดนั้น ๆ ให้ผลิต

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ กำหนดตัวเลขดัชนีกับพนักงานที่ผลิตผลิตภัณฑ์ดังกล่าวด้วยตัวเลขที่สูงคือ มากกว่าหรือเท่ากับ 50 ทั้งนี้จะต้องทำการพิจารณาในรายละเอียดอีกครั้ง กล่าวคือ ถ้าหากพนักงานคนดังกล่าว ทำการผลิตผลิตภัณฑ์ได้หลายชนิดและได้รับการประเมิน ควรจะได้ตัวเลขสูง ๆ กับผลิตภัณฑ์ที่มีได้รับการประเมิน เช่น ตัวเลขดัชนี 80 ทั้งนี้เพื่อให้มีโอกาสได้รับการถูกมอบหมายงานน้อยมาก และในกรณีของผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกัน จะกำหนดตัวเลขดัชนีแก่พนักงานที่มีได้รับการ

ตารางที่ 8.2 ตัวเลขดัชนีสำหรับการมอบหมายงาน

พนักงาน ผลิตภัณฑ์ i	0557 (1)	1130 (2)	1350 (3)	1358 (4)	1359 (5)	1361 (6)	1494 (7)	1497 (8)	1498 (9)	1658 (10)	1659 (11)	1740 (12)	1885 (13)	1988 (14)	2124 (15)	2291 (16)	3569 (17)	3575 (18)
1 2150001 (15°)	26	40	45	38	37	26	26	26	M	40	32	30	30	26	26	26	45	30
2 2150001 (10°)	26	40	45	38	37	26	26	26	M	40	32	30	30	26	26	26	45	30
3 2150001 (20°)	50	80	11	80	60	50	50	50	M	60	50	10	50	M	50	50	10	60
4 2150002	50	22	22	80	60	50	50	50	M	22	50	22	22	50	M	50	22	60
5 2150003	50	14	15	16	60	50	50	50	50	18	50	19	50	50	M	50	12	20
6 2150021 (10°)	50	80	26	36	36	50	50	M	M	60	50	27	36	M	M	50	25	60
7 2150021 (15°)	M	80	26	80	36	50	50	M	M	60	50	27	36	M	M	50	25	60
8 2150022	50	6	7	8	60	50	50	50	50	10	50	11	50	M	M	50	4	12
9 2153027	50	8	9	10	60	50	50	M	50	12	50	13	50	50	M	50	6	14
10 2155011 (10°)	50	4	5	6	60	50	50	50	M	8	50	9	50	50	50	50	2	10
11 2155011 (15°)	50	4	5	6	60	50	50	50	M	8	50	9	50	50	50	50	2	10
12 2155032	50	2	3	4	60	50	50	50	M	6	50	7	50	M	M	50	0	8

ประเมินไว้ใกล้เคียงกัน แต่มีเกณฑ์พิจารณาคือ เรื่องความสามารถในการผลิตของพนักงานแต่ละคน ดังที่กล่าวข้างต้น และเรื่องของความยากง่ายของงานด้วย กล่าวคือ ผลิตภัณ์ง่ายเช่น 2150001 จะกำหนดตัวเลขดัชนีที่ไม่แตกต่างกันมากนักสำหรับพนักงานทั้งที่ได้รับการประเมินและมีได้รับการประเมิน

สำหรับพนักงานที่ไม่สามารถผลิตภัณ์ชนิดใดชนิดหนึ่งได้ จะกำหนดดัชนีให้เท่ากับ m แก่ ผลิตภัณ์นั้น โดยถือว่า m คือตัวเลขที่ใหญ่มาก (Big-M)

8.2 ตัวแบบทางคณิตศาสตร์ของการมอบหมายงาน

จากแผนการผลิตหลักที่ได้ในบทที่ 7 และดัชนีสำหรับมอบหมายงานที่กำหนดในตารางที่ 8.2 จะสามารถกำหนดตัวแบบทางคณิตศาสตร์สำหรับการมอบหมายงานได้ โดยตัวแบบจะอยู่ในลักษณะการโปรแกรมเชิงเส้นตรง ดังสรุปได้ดังนี้

ให้ x_{ij} หมายถึงจำนวนคน-วัน (man-day) ที่พนักงานที่ j ได้รับมอบหมายให้ทำการผลิตผลิตภัณ์ที่ i

โดย $i = 1, 2, \dots, 12$ (ดังแสดงในตารางที่ 8.2)

$j = 1, 2, \dots, 37$ (ดังแสดงในตารางที่ 8.2)

8.2.1 สมการเป้าหมาย

ในการมอบหมายงานโดยอาศัยการโปรแกรมทางคณิตศาสตร์สำหรับในที่นี้จะมีเป้าหมายในการเลือกมอบหมายงานที่ยากที่สุด แก่พนักงานที่มีความสามารถมากที่สุดก่อน ดังนั้น สมการเป้าหมายของการโปรแกรมทางคณิตศาสตร์ จะหมายถึง การมอบหมายงานที่ทำให้ดัชนีทั้งหมดมีค่าต่ำที่สุด กล่าวคือ

$$\text{Min } Z = \sum_{i=1}^{12} \sum_{j=1}^{37} c_{ij} x_{ij}$$

โดยที่ c_{ij} = ตัวเลขดัชนีของการมอบหมายผลิตภัณ์ i แก่พนักงาน j

8.2.2 สมการและอสมการขอบข่าย

สำหรับตัวแบบการมอบหมายงานในที่นี้ จะมีขอบข่ายสำหรับตัวแบบอยู่ 3 ประการด้วยกันคือ

- (ก) ขอบข่ายทางด้านการผลิตตามแผนการผลิตหลัก
 (ข) ขอบข่ายด้านเวลาในการผลิตปกติ
 และ (ค) ข้อจำกัดที่ตัวแปรจะมีค่าเป็นลบไม่ได้

โดยแต่ละขอบข่ายมีรายละเอียดดังนี้

(ก) ขอบข่ายด้านการผลิตตามแผนการผลิตหลัก

ขอบข่ายนี้จะถือเป็นขอบข่ายของอุปสงค์ (Demand) กล่าวคือ ปริมาณงานที่จะมอบหมายแก่พนักงานจะต้องเท่ากับปริมาณที่ได้จากแผนการผลิตหลัก (ตามตารางที่ 7.1) กล่าวคือ

$$\sum_{j=1}^{37} x_{ij} = P_{ij} ; i = 1, 2, \dots, 12$$

โดยที่ P_{ij} คือ จำนวนคน-วันที่ต้องใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ตามแผนการผลิตหลัก

$$= \frac{\text{จำนวนชิ้นที่ต้องผลิตตามแผนการผลิตหลัก}}{\text{อัตราการผลิตปกติต่อคนต่อวัน}}$$

ซึ่งจำนวนชิ้นที่ต้องผลิตตามแผนการผลิตหลักสำหรับผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดจะได้จากตารางที่ 7.1 และอัตราการผลิตปกติต่อคนต่อวันสำหรับผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดจะได้จากตารางที่ 6.18

(ข) ขอบข่ายด้านเวลาในการผลิตปกติ

ขอบข่ายนี้จะถือว่าเป็นขอบข่ายของอุปทาน (Supply) คือข้อจำกัดทางด้านจำนวนคน-วันในการผลิตผลิตภัณฑ์ทั้งหมด กล่าวคือ

$$\sum_{i=1}^{12} x_{ij} \leq \text{จำนวนวันทำงานต่อเดือน} ; \text{ทุกค่าของ } j$$

โดยจำนวนวันทำงานต่อเดือนของพนักงานคนที่ j ใด ๆ นี้ จะคิดจากวันทำงานตามปฏิทินงวตัญชี่ของ บกค. บางชื่อ เป็นเกณฑ์ เฉพาะในเดือนมกราคมที่ทำการศึกษานี้ จะมีจำนวนวันทำงานไม่เกิน 20 วัน

(ค) ข้อจำกัดที่ตัวแปรจะมีค่าเป็นลบไม่ได้

ข้อจำกัดดังกล่าวนี้เป็นข้อจำกัดที่กำหนดให้จำนวนคน-วันของพนักงานแต่ละคนที่ได้รับมอบหมายให้ทำการผลิตสำหรับผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดนั้น จะต้องมีความมากกว่าหรือเท่ากับศูนย์เท่านั้น กล่าวคือ

$$x_{ij} \geq 0$$

ดังนั้น จากที่กล่าวมานี้จะสรุปถึงตัวแบบของการโปรแกรมทางคณิตศาสตร์สำหรับการมอบหมายงานได้คือ

$$\text{Min } Z = \sum_{i=1}^{12} \sum_{j=1}^{37} c_{ij} x_{ij}$$

$$\text{s.t.} \quad \sum_{j=1}^{37} x_{ij} = P_{ij}$$

$$\sum_{i=1}^{12} x_{ij} \leq 20$$

$$x_{ij} \geq 0$$

8.3 การมอบหมายงานเดือนมกราคม

จากตัวแบบทางคณิตศาสตร์ที่ได้ในหัวข้อ 8.2 จะนำมาวิเคราะห์เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดด้วยวิธีการซิมเพลค (Simplex Method) สำหรับการโปรแกรมเชิงเส้นตรงด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในภาคผนวก ข โดยผลการวิเคราะห์ดังกล่าว สรุปในภาคผนวก ญ จะแสดงผลการมอบหมายงานสำหรับเดือนมกราคมได้ดังตารางที่ 8.3

ตารางที่ 8.3 การมอบหมายงานเดือนมกราคม (ผลจากโปรแกรม)

พนักงานหมายเลข	ผลิตผลิตภัณฑ์	จำนวนวันผลิต
0557	2150001 (15°)	2.40
1130	2150002	20.00
1350	2150002	19.80
3569	2153027	3.27

โดยที่ผลจากการโปรแกรมเชิงเส้นตรงนั้น จะให้คำตอบที่มีค่าแบบต่อเนื่องเสมอ แต่ในความเป็นจริงนั้น ภายใต้ระบบการผลิตปัจจุบันเป็นวิธีการผลิตแบบเหมาต่อวัน ดังนั้นจึงต้องมีการปัดเศษจำนวนวันผลิตขึ้นให้เป็นเลขจำนวนเต็ม โดยถือว่า ส่วนการผลิตเพิ่มจากแผนการผลิตหลักนั้น ให้เป็นการผลิตแบบเข้าสู่คลังสินค้า ดังนั้น จะกำหนดการมอบหมายงานสำหรับเดือนมกราคมได้ดังตารางที่ 8.4

ตารางที่ 8.4 การมอบหมายงานเดือนมกราคม

พนักงานหมายเลข	ผลิตผลิตภัณฑ์	จำนวนวันผลิต
0557	2150001 (15°)	3
1130	2150002	20
1350	2150002	20
3569	2153027	4

เนื่องจากตามแผนการผลิตหลักในบทที่ 7 นั้น จำนวนผลิตในเดือนมกราคมมีค่อนข้างน้อย จึงทำให้มีพนักงานที่ได้รับการมอบหมายงานจำนวนมากในกรณีนี้ ทางโรงงานจะต้องมอบหมายงานให้พนักงานที่เหลือทำการผลิตผลิตภัณฑ์อื่น ๆ อันได้แก่ ผลิตภัณฑ์กลุ่ม B และ C (นอกเหนือจากการศึกษาตามขอบเขตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้) ต่อไป

ข้อสังเกตประการหนึ่งเกี่ยวกับตัวแบบการมอบหมายงานที่กล่าวถึงนี้ คือจะพบว่า การกำหนดตัวเลขดัชนีสำหรับการมอบหมายงานนี้ จะมีผลต่อการกำหนดแผนการมอบหมายงานพอสมควร ซึ่งหมายความว่า ถ้าหากกำหนดตัวเลขดัชนีสำหรับการมอบหมายงานผิดไปบ้างก็อาจจะทำให้แผนการมอบหมายงานผิดไปได้ จึงจำเป็นที่หัวหน้างานและนายช่างที่รับผิดชอบจะต้องมีการพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะวางแผนการมอบหมายงานต่อไป